

FIRES DE SANT NARCÍS

la crònica | XAVIER CASTILLÓN

Alguns moments de la nit més màgica de Sopa de Cabra. / MIQUEL RUIZ.

Una nit per a la història

● En les primeres hores de la matinada de diumenge, va tenir lloc l'últim concert de Sopa de Cabra. Sí, ja sé que hi ha tres concerts més a Barcelona abans de tancar definitivament la barraca, però el d'ahir va ser el Concert, així, en majúscules. Els de Razzmatazz seran oficialment els últims i es gravaran en suport digital per ser editats en CD i DVD, però el de Girona quedarà gravat per sempre més en la memòria de dos, tres o més generacions de gironins, que mai més no tornaran a veure una cosa així a la seva ciutat. Perquè era realment emocionant —i, no cal amagar-ho, incòmode— formar part d'aquella massa enorme de gent que estava allà per acomiadar els seus *rockers* més il·lustres, aquells que una vegada van tocar al Palau Sant Jordi, que van aconseguir el primer disc de platí del rock

en català, però que sobretot ens van fer veure que era possible fer *rock'n'roll* en una llengua que va guanyant parcel·les gràcies a l'esforç de gent com els Sopa.

No és fàcil dir si a la Copa hi havia 20.000, 30.000 o potser més persones. Això ho deixarem per als municipals. El que sí que està clar és que hi havia gent de totes les edats, des de nens fins a avis, famílies senceres que al cap de vint minuts de sentir-se com sardines en llauna fugien com podien cap als laterals, per descobrir-hi tristament que aquests estaven igualment atapeïts. Encara que semblava mentida, si els Sopa no van rebre més aplaudiments en el seu últim concert a la ciutat on van néixer, va ser, simplement, perquè la gent no podia ni aixecar els braços. Fins i tot, uns quants van intentar fugir d'aquesta allau d'humanitat i van

pujar a sobre de les barraques i els lavabos públics. El mateix Gerard Quintana els va transmetre un missatge de l'organització: hi havia perill real que les instal·lacions prefabricades s'enfonsessin pel pes de tantes persones juntes. Al final van desallotjar aquests miradors accidentals.

No hi ha cap ordre lògic en això que estic explicant: quan un ha rebut una sobredosi de sensacions tan enorme no sap per on començar. Potser per l'impecable escalfament que va ser l'actuació de Sr. González, una colla de veterans que, amb Pep Bosch a la bateria —entre les dues actuacions, s'hi va passar ben bé tres hores donant canya als tambors—, van deixar clar que l'escola més clàssica del rock gironí té encara bons defensors. Però és fàcil d'entendre que el cronista vulgui iniciar l'exposició dels mi-

llors moments amb aquell en què Gerard Quintana va recordar el company absent, el guitarrista Joan Ninyin Cardona, i tot seguit va dedicar una emotiva *El boig de la ciutat* i tot el concert al seu germà, Pau Cardona, mort el dia abans. Quintana va manifestar també la seva esperança que en Ninyin estigui en condicions de poder acompanyar el grup en els seus immediats concerts barcelonins. De moment, el guitarrista més *killer* de Girona ja ha rebut l'homenatge dels seus conciutadans, que encara que no hi fos li van dedicar un càlid aplaudiment. Un altre enorme aplaudiment va acompanyar Quintana quan aquest va recordar que els dies 7 i 13 d'aquest mes hi ha convocades manifestacions contra la llei orgànica d'universitats (LOU), que «inicia el procés de privatització de la universitat pú-

blica». De fet, estava llegint un comunicat que algú li havia passat, però ho feia amb un convenciment tan gran que en una sola nit la campanya contra la LOU va guanyar més adeptes a Girona que en els últims dos mesos, sobretot quan fent broma amb la suposada militància *popular* d'un dels assistents, va dir que considerar-lo del PP era «el pitjor insult» que li podia dedicar. En una nit d'estelades i castells, estava molt clara la ideologia predominant. I així va ser més o menys l'últim concert de Sopa de Cabra. Podríem dir també que va acabar amb un emocionant *Podré tornar enrere* i els músics abraçant-se fraternalment, recordant a tothom que la Sopa és i ha estat sempre, sobretot, un grup de col·legues que s'estimen el *rock'n'roll*. Per això nosaltres també els estimem. Fins aviat, amics.